

Arrest

nr. 295 278 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juni 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 12 juli 2021 een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische zoon. Op 10 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelt verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 276 349 van 23 augustus 2022.

Op 14 oktober 2022 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ook in functie van zijn Belgische zoon. Wederom neemt

de gemachtigde op 13 april 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.10.2022 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

R.R.: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische zoon, de genaamde S. (...) A. (...) (R.R. (...)), in toepassing van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

De ascendent van een Belg kan slechts gezinshereniging met zijn kinderen aanvragen in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 indien de Belg gebruikt heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie.

De referentiepersoon doet dus een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie, maar legt hiervoor geen afdoende bewijzen voor.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaalt dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 in de zaak O.B. stelt dat. Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36. en lida, punt 70).

Uit dit arrest volgt dat de Belgische onderdaan enerzijds dient aan te tonen dat hij in Bulgarije (in een andere lidstaat) verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient betrokkene te bewijzen dat hij in Bulgarije (in een andere lidstaat) met zijn zoon een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd.

Welnu, de vorige aanvraag gezinshereniging dateert van 12.07.2021 en werd afgesloten middels een bijlage 20 (zonder bevel) op 10.01.2022 (betekend aan betrokkene op 17.01.2022). Betrokkene stelde beroep in tegen de beslissing van de DVZ, maar bij arrest n° 276 349 dd. 23.08.2022 werd dit beroep verworpen. Er werd door de DVZ geoordeeld dat de gezamenlijke vestiging in Bulgarije niet werd aangetoond, zodat betrokkene zich niet kan beroepen op voormelde richtlijn.

In casu moet worden vastgesteld dat betrokkene opnieuw niet afdoende aantoont dat zijn zoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en dat betrokkene en de referent niet gezamenlijk in Bulgarije gevestigd waren. Voor onderhavige aanvraag wordt enkel een Bulgaarse verblijfskaart op naam van de

referent overlegd (geldig van 01.12.2022 tot 24.11.2025). Enig ander bewijs van de daadwerkelijke vestiging van betrokkenen en hun gezinsleven aldaar - Bulgarije - ontbreekt opnieuw. Het volstaat niet te stellen dat de referent voor een functie in een belangenorganisatie van de Armeense diaspora vaak moet reizen binnen de EU, hij dient wel degelijk aan te tonen een gezinsleven bestendig te hebben met de aanvrager, betrokkene dus. Daartoe ontbreekt elk begin van materieel bewijs.

De voorwaarden van de voormelde richtlijn inzake het recht op vrij verkeer zijn dus opnieuw niet vervuld. Weze herhaald dat de referentiepersoon nooit is afgeschreven naar het buitenland. Hij legt nu trouwens ook bewijzen voor van een zelfstandige activiteit in België, maar uit niets blijkt dat deze activiteit in of vanuit Bulgarije werd uitgeoefend. Betrokkene zou trouwens zelf in de vennootschap tewerkgesteld zijn, maar gezien het recht op vrij verkeer niet is aangetoond, is deze tewerkstelling zelfs niet relevant voor onderhavige beoordeling.

Het recht op vrij verkeer is, op basis van de hiervoor gedane vaststellingen, niet aangetoond. Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §1 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter, §1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.2. De bestreden beslissing is onwettig - toepassing op de feitsituatie in casu

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat nergens uit het administratief dossier zou blijken dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer in die zin dat hij zich er gevestigd heeft als werknemer, zelfstandige of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, noch dat verzoeker zich daar bij de referentiepersoon heeft gevoegd en derhalve een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig in Bulgarije.

"Art. 40ter Vw., § 1 stelt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie."

Dit artikel stelt niet als voorwaarde dat het familielid, samen met de Belgische referentiepersoon, voordien in een andere lidstaat moest verblijven, evenmin dat de Belgische referentiepersoon zich zou moeten uitschrijven uit België om zich nadien in een andere EU lidstaat te verblijven.

In het geval dat de Unieburger een verblijfsrecht van meer dan drie maanden wil uitoefenen, is er sprake van vestiging en dus van een daadwerkelijk verblijf in het gastland en bestaat er wel de mogelijkheid om een gezinsleven op te bouwen of te bestendigen. Het betreft dan een verblijfsrecht op basis van het statuut van werkzoekende, werknemer, zelfstandige, beschikker van voldoende bestaansmiddelen, student of houder van een duurzaam verblijfsrecht.

Uit dit gebruik van het recht van vrij verkeer ontstaat wel een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de derdelands familieleden van de Belg/Unieburger. Zij vallen daardoor onder het toepassings- gebied van de Richtlijn 2004/38 en het is daarbij niet vereist dat het familielid samen met de Belgische referentiepersoon in een andere EU-lidstaat heeft verbleven.

De Belgische referentiepersoon heeft zonder meer een verblijfsrecht in een andere EU lidstaat, dewelke geldig is t.e.m. 24/01/2025 gekend onder Nr: (...) (Stukken 2).

Verzoekers verwijzen tevens naar het attest gekend onder nummer xxx-1/09.01.2023, waaruit blijkt dat de Belgische referentie persoon een beroep heeft gedaan op zijn vrij personenverkeer.

De Belgische referentie persoon vroeg echter in België gezinshereniging aan met zijn ouders op basis van de Europese regels over het vrij personenverkeer.

De voorwaarden voor gezinshereniging die dan in casu van toepassing zijn, zijn dezelfde als de regels voor gezinshereniging met een EU onderdaan in België.

Door deze bijkomende voorwaarde op te leggen voegt DVZ een voorwaarde toe aan de wet.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat aan verzoeker een Bijlage 19 ter werd uitgevaardigd als bloedverwante in opgaande lijn, precies om reden dat verzoekers zoon activiteiten uitoefent in Bulgarije. Dit element wordt niet betwist voor verwerende partij.

Bovendien blijkt uit de stukken van het AD dat verzoekers zoon tot op heden nog steeds activiteiten uitoefent in Bulgarije en steeds heen en weer reist.

Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie om haar standpunt te schragen.

Uit het arrest C-457/12 van het Hof van Justitie blijkt thans dat de voorwaarden zoals vervat in het arrest nr. 121/2013 Grondwettelijk Hof - die stelde dat familieleden van een Belg die in het verleden reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer uitoefende, in België toegelaten zijn tot verblijf mits zij voldoen

aan voorwaarden die niet strenger mogen zijn dan het Unierecht en dat de familieleden voordien met de Belg in een andere lidstaat van de Europese Unie verbleven hebben - niet meer vereist is.

Volgens dat arrest kan een derde-lands familielid van een Belg, die regelmatig als werknemer naar een andere EU-lidstaat gaat, zonder dat het derdelands familielid hem daarbij ooit vergezelt, toch een verblijfsrecht in België bemachtigen als familielid van een Unieburger (zoals bepaald in artikel 40bis vrw.) als dat verblijfsrecht nodig is om te garanderen dat de Belg zijn recht op vrij verkeer van werknemers daadwerkelijk kan uitoefenen. Het is aan de nationale rechter om dit concreet na te gaan.

Het is aldus geen vereiste dat het familielid samen met de Unieburger in een andere EU-lidstaat verblijft en dat zij zich aldaar gezamenlijk gevestigd hebben.

Er blijkt ten overvloede dat verzoekers zoon zich regelmatig naar een andere EU-lidstaat verplaatste en maakt aldus gebruik van het door artikel 49 EG gewaarborgde recht op het vrij verrichten van diensten.

Verzoekers hebben aangetoond dat zijn een familielid zijn van een Belg die in een andere lidstaat van de Europese Unie op basis van het vrij personenverkeer een (economische) activiteit heeft uitgeoefend en derhalve onderhavige procedure is aangevat en het staat vast dat de scheiding van verzoekers schade zou berokkenen aan hun gezinsleven en heeft verwerende partij ook de afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 VWEU niet nader onderzocht.

Verzoekers hebben op eigen initiatief zonder meer elementen opgeworpen bij de aanvraag ab initio inzake de afhankelijkheid in de zin van artikel 20 VWEU.

De instanties moeten ook op basis van de gegevens die overgemaakt worden en zo nodig door zelf opzoekingen te verrichten, nagaan of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat die de toekenning vereist van een verblijfsrecht in de zin van artikel 20 VWEU.

Dat is het geval wanneer er tussen beiden een zodanige afhankelijkheid bestaat dat de statische Unieburger de Europese Unie zou moeten verlaten mocht zijn familielid geen verblijfsrecht krijgen. Deze afhankelijkheid moet niet noodzakelijk financieel zijn van aard, maar kan bijvoorbeeld ook materieel, logistiek of affectief zijn. Dat volgt uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, 27 mei 2021, nr. 255.139) dat gebaseerd is op rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, 27 februari 2020, nr. 0836/18).

Verzoekers hebben geen enkele binding meer met Armenië en beroepen zich tevens op een schending van art. 8 van het EVRM.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grand van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoekers hebben geen enkele gezins- en/of familielid in het land van herkomst.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

De relatie tussen verzoekers met hun zoon valt onder de bescherming van art. 8 van het EVRM, temeer zij een bijzondere afhankelijkheid heeft gecreëerd met hen.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoekers om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van verzoekers hun zoon te verwachten om naar Armenië verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België en zij alhier financieel en materieel afhankelijk is van hun Belgische zoon. Verzoekers wonen sedert hun aankomst in het Rijk effectief samen met hun zoon op het zelfde adres. Dit blijkt immers uit de diverse positieve politionele woonstcontroles (zie AD).

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekers met hun Belgische zoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van allé bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.). Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad bemerkt dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat een ascendent van een Belg een recht op gezinshereniging opent indien de Belg gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie. Verweerder stelt dat verzoeker niet afdoende aantoont dat de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en dat verzoeker en de referentiepersoon niet gezamenlijk gevestigd waren in een andere lidstaat. Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht

enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt vooreerst:

“§1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)”

Zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, is gezinshereniging tussen een ascendent en zijn meerderjarig Belgisch kind slechts mogelijk indien de Belgische referentiepersoon zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het VWEU. De tweede paragraaf van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, die betrekking heeft op de familieleden van statische Belgen, voorziet geen gezinshereniging met ascendenten.

Verweerder verwijst naar het arrest *O. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, en Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel t. B.* van het Hof van Justitie van 12 maart 2014 nr. C-456/12 (hierna: arrest O. en B.) waarin wordt gesteld dat, opdat op grond van het recht op vrij verkeer een afgeleid verblijfsrecht kan worden bekomen door het familielid-derdelander van een Unieburger, *“de Belgische onderdaan enerzijds dient aan te tonen dat hij in Bulgarije (in een andere lidstaat) verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient betrokkene te bewijzen dat zij in Bulgarije (in een andere lidstaat) met haar zoon een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig.”* Verweerder concludeert in de bestreden beslissing dat geen documenten werden voorgelegd waaruit kan blijken dat de referentiepersoon zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, noch dat betrokkene met zijn zoon in Bulgarije een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig.

In eerste instantie voert verzoeker aan dat, in tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing stelt, het niet vereist is dat hij samen met de Belgische referentiepersoon in een andere lidstaat heeft verbleven opdat hij een recht op gezinshereniging kan openen. De Raad heeft zich hieromtrent echter reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 276 349 van 23 augustus 2022, hetgeen inmiddels gezag van gewijsde heeft en waarin wordt geoordeeld als volgt:

“Uit de punten 37 tot en met 43 van arrest O. en B. blijkt dat richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) uitsluitend dan een persoonlijk verblijfsrecht aan de Unieburger en een afgeleid verblijfsrecht aan zijn familieleden toekent wanneer die Unieburger zijn recht op vrij verkeer uitoefent door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft. Aan de Burgerschapsrichtlijn kan dus voor derdelanders die

familieleden zijn van een Unieburger, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit.”

Aldus dient te worden besloten dat verweerder op basis van het arrest O. en B. terecht kon vereisen dat verzoeker moest aantonen dat hij in Bulgarije met de referentiepersoon een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd en dat de referentiepersoon zich in Bulgarije heeft gevestigd conform de Burgerschapsrichtlijn. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden als zou verweerder een voorwaarde toevoegen aan de wet door te vereisen dat hij zich samen met de referentiepersoon moet hebben gevestigd in een andere lidstaat dan diegene waarvan de referentiepersoon de nationaliteit bezit.

Verder betoogt verzoeker dat zijn zoon, de referentiepersoon, weldegelijk zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend en dus moet worden beschouwd als een Unieburger in de zin van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon beschikt immers over een verblijfsrecht in een andere lidstaat, Bulgarije. Verder is er tevens een attest d.d. 9 januari 2023 voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon een beroep heeft gedaan op zijn vrij personenverkeer. De referentiepersoon oefent werkzaamheden uit in Bulgarije en reist steeds heen en weer.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“In casu moet worden vastgesteld dat betrokkene opnieuw niet afdoende aantoont dat zijn zoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en dat betrokkene en de referent niet gezamenlijk in Bulgarije gevestigd waren. Voor onderhavige aanvraag wordt enkel een Bulgaarse verblijfskaart op naam van de referent overlegd (geldig van 01.12.2022 tot 24.11.2025). Enig ander bewijs van de daadwerkelijke vestiging van betrokkenen en hun gezinsleven aldaar - Bulgarije - ontbreekt opnieuw. Het volstaat niet te stellen dat de referent voor een functie in een belangenorganisatie van de Armeense diaspora vaak moet reizen binnen de EU, hij dient wel degelijk aan te tonen een gezinsleven bestendigd te hebben met de aanvrager, betrokkene dus. Daartoe ontbreekt elk begin van materieel bewijs.”

Verweerder besluit aldus dat het voorleggen van een Bulgaarse verblijfskaart en het aanvoeren dat de referentiepersoon vaak heen en weer reist binnen de Europese Unie niet volstaan om het recht op gezinshereniging te openen, zonder dat evenzeer een bewijs wordt voorgelegd dat de referentiepersoon in die andere lidstaat een gezinsleven heeft bestendigd met de aanvrager. Verweerder concludeert dat daartoe elk begin van materieel bewijs ontbreekt. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om bovengenoemde elementen niet te aanvaarden als voldoende bewijs om het recht op gezinshereniging te openen, zonder dat ook concrete bewijzen worden overgemaakt die aantonen dat verzoeker met de referentiepersoon een gezinsleven heeft onderhouden in een andere lidstaat van de EU dan diegene waarvan de referentiepersoon de nationaliteit bezit. Zelfs in de hypothese dat de referentiepersoon zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, zoals verzoeker aanvoert, moet alsnog worden bewezen dat verzoeker met de referentiepersoon een gezinsleven heeft onderhouden in die andere lidstaat. Hierboven is reeds vast komen te staan dat dergelijke bewijzen niet werden overgemaakt, waardoor dit betoog niet dienstig is.

Verzoeker verwijst in het kader van de huidige procedure opnieuw naar arrest nr. C-457/12 van het Hof van Justitie om te stellen dat de voorwaarden vervat in arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof niet meer vereist zijn. Hij stelt dat aan hem een bijlage 19ter werd afgegeven net omdat zijn zoon activiteiten uitoefent in Bulgarije. De bestreden beslissing maakt volgens verzoeker ook een schending uit van artikel 20 van het VWEU, gelet op de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Wederom dient te worden gewezen op het gezag van gewijsde van arrest nr. 276 349 van 23 augustus 2022, waarin de Raad dezelfde kritiek reeds heeft beantwoord. De Raad stelde vast dat volgens het Hof van Justitie in het arrest nr. C-457/12 en het arrest *Carpenter* van 11 juli 2002 waarnaar in het eerst vermelde arrest wordt verwezen, op basis van artikel 45 (vrij verkeer van werknemers) en artikel 56 (vrij verkeer van diensten) van het VWEU een afgeleid verblijfsrecht wordt ontleend voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger die weliswaar verblijft in de lidstaat van zijn nationaliteit maar zich regelmatig begeeft naar een andere lidstaat om aldaar een economische activiteit uit te oefenen als werknemer of zelfstandige. Dat is echter enkel het geval wanneer de weigering om een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg heeft dat de betrokken Unieburger ervan wordt weerhouden de rechten die hij aan artikel 45 of 56 van het VWEU ontleent, daadwerkelijk uit te oefenen. In de genoemde zaken betrof het een Oekraïense dame die voor haar kleinzoon, zoon van haar Nederlandse schoonzoon zorgt (S.), een Peruaanse dame die gehuwd is met een Nederlands staatsburger met wie zij een dochter heeft terwijl ook haar zoon in het gezin van de referentiepersoon is opgenomen (G.) en de echtgenote

van een Britse onderdaan, die voor diens kinderen uit een eerste huwelijk zorgt (Carpenter). In al deze gevallen treedt de derdelander op als zorgdrager voor de kinderen van de referentiepersoon wanneer deze laatste gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer van werknemers of van diensten.

Opdat verzoeker een belang heeft bij zijn middelonderdeel, komt het hem toe om aannemelijk te maken dat er indicaties zijn dat zijn zoon ervan zou worden weerhouden zijn activiteiten in Bulgarije uit te oefenen indien hem geen afgeleid verblijfsrecht zou worden toegekend. Met de algemene stelling dat zijn zoon zich regelmatig naar een andere EU-lidstaat verplaatst, brengt hij geen begin van bewijs bij dat zijn zoon zijn activiteiten in Bulgarije niet zou kunnen verderzetten zonder zijn aanwezigheid in België. Verder in het middel beweert hij wel dat hij in België financieel en materieel afhankelijk is van zijn zoon en stelt hij dat niet van hem kan worden verwacht dat hij naar Armenië zou verhuizen om daar hun gezinsleven verder te zetten, maar hij toont niet aan dat er sprake is van een dermate reële afhankelijkheid dat zijn zoon samen met zijn ouders de Unie zou moeten verlaten en daardoor niet langer zou kunnen genieten van het vrij verkeer van werknemers of van diensten waarop verzoeker doelt. Het loutere feit dat de verzoeker bij zijn zoon in België is gehuisvest volstaat daartoe niet.

Verzoeker brengt geen elementen bij die de Raad toelaten anders te oordelen dan in arrest nr. 276 349. Verzoeker toont niet aan dat het standpunt van verweerder, met name dat hij zich niet kan beroepen op artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet omdat niet is aangetoond dat de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, niet deugdelijk is. Tot nader orde moet er dus van worden uitgegaan dat de huidige betwisting een zuiver interne situatie betreft die wordt geregeld door artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet niet in een recht op gezinshereniging tussen meerderjarige Belgische kinderen en hun ascendenten.

Ook in het kader van de huidige procedure voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, terwijl de Raad zich hierover reeds heeft gebogen in zijn arrest nr. 276 349. Er kan worden hernomen dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is en er reeds op werd gewezen dat, nu niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, de vraag tot gezinshereniging wordt geregeld met toepassing van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling niet voorziet in een recht op gezinshereniging tussen meerderjarige kinderen en hun ouders.

Waar verzoeker zou doelen op een positieve verplichting die alsnog zou rusten op de overheid, moet erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 212/2013 van 26 september 2013 op heeft gewezen dat het feit dat de meerderjarige Belg gescheiden leeft van zijn ouders in de regel het gevolg is van een persoonlijke keuze; dat de meerderjarige Belg op het nationale grondgebied een affectief netwerk heeft kunnen opbouwen; dat ook al kunnen die banden niet worden gelijkgesteld met de verwantschapsbanden die hem met zijn rechtstreekse bloedverwanten in de opgaande lijn verbinden, het niettemin een feit blijft dat de integratie van de meerderjarige Belg wiens ouders geen burgers van de Unie zijn, de permanente aanwezigheid op het nationale grondgebied van zijn ouders voor hem minder noodzakelijk maakt. Het Hof heeft daarbij benadrukt dat die laatsten, zowel met het oog op een kort verblijf, als met het oog op een langdurig verblijf, een toelating tot verblijf kunnen vragen op grond van de bepalingen vervat in titel I van de Vreemdelingenwet, die in beginsel op algemene wijze voor alle vreemdelingen gelden (B.54.2). Verzoeker toont niet aan dat verweerder een positieve verplichting had om hem, in weerwil van de wettelijke bepalingen, een verblijfsrecht te verlenen. Bij gebrek aan enige nieuwe elementen, kan ook in het kader van de huidige procedure worden besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN